

Christopher Berry-Dee

The background of the cover is dark and textured, featuring several silhouettes of hands raised, suggesting a crime scene or a confession. The text is centered over this background.

ROZHOVORY
**SE SÉRIOVÝMI
VRAHY**

 P R E S S

Rozhovory se sériovými vrahy

Ti nejhorší vyprávějí svůj příběh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

 C P R E S S

Christopher Berry-Dee
Rozhovory se sériovými vrahy
Ti nejhorší vyprávějí svůj příběh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Rozhovory se sériovými vrahy

TI NEJHORŠÍ VYPRÁVĚJÍ SVŮJ PŘÍBĚH

Christopher Berry-Dee

 P R E S S

Text copyright © Christopher Berry-Dee, 2003, 2018
Originally published in the English language in the UK
as Talking with Serial Killers by John Blake Publishing,
an imprint of Bonnier Books UK Limited, London.
The moral rights of the Author have been asserted

Translation © Marek Hlaváč, 2022

Fotografie na potahu © MIND AND I / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-4446-6

ISBN e-knihy 978-80-264-4538-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4539-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4540-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

ABYCHOM NEZAPOMNĚLI NA UTRPENÍ, KTERÁ PODOBNÁ MONSTRA

ZPŮSOBUJÍ, VĚNUJI TUTO KNIHU IN MEMORIAM:

LEANNĚ WILLIAMSOVÉ (ZEMŘELA 23. SRPNA 1994)

V současné době dlí v cele smrti věznice Ellis Unit v Texasu jistý Santiago Margarito Rangel Varelas (vězeň číslo 999159), odpuzující lidské monstrum i ve srovnání s odpornými činy jiných vrahů dětí. Jeho obětí se stala dvouletá nevlastní dcera Leanna Williamsová. Varelas a Leannina matka byli svoji ani ne čtyři měsíce, když dítě zemřelo. I tak se během takto krátkého času dopustil na dítěti smrtště násilí a sexuálního zneužívání; už jen ono násilí samotné by stačilo k zabití zdravého dospělého člověka. A vše začalo vlastně ihned po svatbě.

Leanna zemřela následkem několikanásobného krvácení do mozku po opakovaném kopání do hlavy. Většina jejích žeber byla zlomená, byla znásilněna. Varelas vypověděl na policii, že dítě utrpělo pád doma, na adrese 2nd Street v texaském Bacliffu. Je pak téměř stejně odpudivé, že Leannina matka řekla znechuceným vyšetřovatelům, že si nebyla vědoma toho, co se odehrává – obzvláště když byl Varelas současně obviněn z nepřístojností vůči Leanniným sestrám ve věku pěti a devíti let.

OBSAH

Poděkování	8
Harvey Louis Carignan	11
Arthur John Shawcross	33
John Martin Scripps	83
Michael Bruce Ross	114
Ronald Joseph „Butch“ DeFeo jr.	154
Aileen Carol Wuornosová	186
Kenneth Allen McDuff	225
Douglas Daniel Clark & Carol Mary Bundyová	254
Henry Lee Lucas	299

PODĚKOVÁNÍ

Profesor Elliott Leyton, světově uznávaný expert na sériové vraždy, a bývalý zvláštní agent FBI Robert Ressler, nejproslulejší profilový specialista, se shodnou na tom, že pokud nejste příslušník policie nebo psychiatr – kteří mají jedinečný přístup k trestní dokumentaci –, je téměř nemožné získat přístup k rozhovoru s jediným sériovým vrahem, natož pak se dvěma. Já jsem jich vyzpovídal více než třicet.

Kromě finančních výdajů, které mohou dosáhnout hodnot mnoha tisíců dolarů jenom proto, aby si to odsouzený rozmyslel v okamžiku, když už stojíte před branami věznice, musíte také s vrahem vybudovat vztah během dlouhých let korespondence, než si získáte jeho důvěru. To všechno je ale pouze zlomek celé práce.

Abyste vůbec mohli doufat v porozumění subjektům svého zkoumání, musíte probádat jejich minulost až k okamžiku narození. Potkat se s jejich rodiči, příbuznými, přáteli, učiteli, kolegy, s blízkými obětí, s policií, návladními, soudci, psychiatry a psychology, dokonce se zaměstnanci nápravného zařízení, kteří mají na starost jejich životní podmínky, a to často již v cele smrti. Poté se musíte prostříhat vrstvami byrokratických překážek obepínajících naše vrahy jako žiletkový drát, jenž tvoří bariéru kolem věznic. Bez požehnání Department of Corrections se nedostanete nikam. Pouze tehdy, pokud si odškrtnete vše výše zmíněné, se s nimi můžete potkat – s těmi nejnebezpečnějšími lidskými predátory na světě.

PODĚKOVÁNÍ

Jak píše Sondra Londonová ve své knize *Knockin' on Joe*, „zaplést se s těmito lidmi je nebezpečná záležitost, protože když se zaměříte na jakoukoliv osobnost dostatečně dlouho, zjistíte, že jste vtaženi do jejího světa... A zatímco jste v jejich klecích a studujete je, oni studují vás.“

Často jsem měl důvod zamýšlet se nad slovy Friedricha Nietzscheho: „Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru, aby se při tom nestal sám nestvůrou. A hledíš-li dlouho do propasti, vhlédne pak propast i do tebe.“

Literatura faktu je bez kolektivní snahy mnoha lidí nemožná. Navíc studium násilných zločinů z první ruky může být odměňující, vzrušující a současně i znepokojující. Na konci této cesty přijde čas reflexe a vzpomínání na všechny jednotlivce a organizace, kteří dle svých možností pomohli, aby se tato kniha stala skutečností a snad i hodnotným dílem.

Mnoho jejich jmen se objevuje v textu samotném. Některá však ne, i když byla stejně důležitá při výzkumu, vývoji a psaní knihy.

Chtěl bych obzvláště poděkovat nejbližším příbuzným obětí. Vrahové uvedení v této knize se mstili společnosti a není žádné dostatečné měřítko pro bolest, kterou přinesli. Smrt je hmatatelná, smutek není. I tak, navzdory ztrátám svých milovaných, pozůstalí prokázali slitování vrahům svých dětí. Bez jejich pomoci, bez jejich utrpení, bez jejich nesmazatelné bolesti by tato kniha nemohla nikdy docílit emocionální rovnováhy, které, doufám, dosáhla.

Chtěl bych také poděkovat těm mnoha oddělením nápravných zařízení za neomezený přístup do vězeňských systémů a k odsouzeným, s nimiž jsem rozhovory vedl. Poděkování náleží i četným orgánům činným v trestním řízení, policistům, advokátům a soudcům, kteří čestně plnili své profesní povinnosti nejen tím, že kriminálníky přivedli před spravedlnost, ale také svou pomocí při podrobném výzkumu pro tuto knihu. A ačkoliv se to může jevit zvláštním, díky patří také sériovým a masovým vrahům, kteří mi dovolili nahlédnout do svých temných světů, protože jestli se má společnost naučit, co

tyto bestie pohání, musí naslouchat jejich pravdám i lžím nehledě na to, jak ohavně to může působit.

Jako vždy jsem zavázán svému blízkému příteli Robinu Odellovi. Robin je výborný spisovatel a editor a vyzná se v tomto tématu lépe než většina ostatních. Vzal můj neopracovaný rukopis a vybrousil jej do finální podoby, kterou držíte před sebou.

Za osobní podporu je načase poděkovat osobám, které byly dostatečně trpělivé, aby poslouchaly mé myšlenky o sériových vraždách po dlouhé měsíce. Proto posílám díky svým rodičům Patrickovi a May. Dále děkuji skvělým přátelům, Jackie Clayové, Grahamu Williamsovi, Davidu „Elvisovi“ Murphymu, Aceovi Francisovi, Bobu Noycemu, Philu Simpsonovi, Barbaře Pearmanové a Tonyemu Brownovi, kteří mě udržovali v dobré náladě, když mi nebylo nejlépe. Děkuji svému televiznímu producentovi Frazeru Ashfordovi a svým zaměstnancům v *The New Criminologist*. Dále kolegům Eliottu Leytonovi (profesor antropologie na Memorial University v Newfoundlandu), jenž bude kritický jako vždy a určitě se bude hádat o zařazení poruchy chromozomu XYY, a Davidu Canterovi (profesoru aplikované psychologie). Také děkuji Adamu Parfittovi a Johnu Blakeovi z Blake Publishing, kteří byli dostatečně odvážní, aby tuto knihu vydali.

Nakonec patří zvláštní díky s láskou mé skvělé PJ, protože to nakonec pro Tebe dopadlo dobře a vždy mi bude chybět Tvá společnost; a také Alyoně Mínenokové z Novosibirsku v Rusku. Noční hovory s Tebou mi neskutečně pomohly.

Christopher Berry-Dee
ředitel Criminology Research Center
Southsea, 2001

HARVEY LOUIS CARIGNAN

USA

„Ten chlap je zasnanej Satan. Měli
ho usmažit už před lety, tečka, a lidi
by stáli frontu, aby to mohli zapnout.

Když byl mrtvej, měli mu prohnat
srdcem kolík, zakopat ho a pak ho za
tejden zase vykopat a vrazit mu tam
druhej kolík, aby bylo jasný,
že je kurva mrtvej.“

RUSSEL J. KRUGER
HLAVNÍ VYŠETŘOVATEL,
POLICEJNÍ ODDĚLENÍ MINNEAPOLIS

V Minneapolis bylo časně ráno, psalo se 24. září 1974. Vycházelo slunce a pochůzkáři Robert Nelson a Robert Thompson projížděli kolem nemovitosti 1841 E na ulici 38th Street, když vtom spatřili Chevrolet Caprice z roku 1968 v černo-hráškově zelené barvě. Byl zaparkovaný přes silnici naproti bistra. Thompson pomalu objel blok, zatímco jeho kolega zkontroloval policejní oběžník z předchozího dne.

„To je ono,“ řekl Nelson. „To bude ten auták. Teď už jenom najít řidiče. Je to velkej chlap a podle tohodle má postavu jako gorila.“

Oba strážníci nahlédli přes okénko auta a prohlíželi si jeho vnitřek. Samozřejmě že v něm našli červenou kostkovanou deku, pornografické časopisy a biblí. U řadicí páky si všimli několika krabiček cigaret Marlborough; všechny tyto předměty byly popsány předchozí znásilněnou obětí muže, po němž pátrali.

Zatímco Nelson volal na okrsek a žádal o posily, Thompson vešel do bistra a ptal majitele, jestli ví, kdo s autem přijel.

„Jo, jasný,“ odpověděl podezřívavě. „Jen co vás uviděl, tak vystřelil zadním vchodem.“

O pár minut později byl Harvey Louis Carignan zastaven, chvíli vyslýchán a poté zatčen. Vzali jej do centra, kde mu přečetli práva a obvinili jej z vraždy a znásilnění.

Tento s téměř 50 vraždami jeden z nejzákeřnějších amerických sériových vrahů už nedostane příležitost znovu použít své kladivo.

„I v tuto chvíli se mi občas zdá, že moje dětství bylo krátké, jenom pár dní. Není v něm nic, k čemu bych tíhnul, nic, na co bych s láskou vzpomínal. Tehdy to byla, a stále je, propast zoufalství.“

CARIGNAN, DOPIS AUTOROVI, 14. DUBNA 1993

Narodil se takřkákajíc na *špatné straně kolejí*¹ – ve Fargu v Severní Dakotě dne 18. května 1927. Stejně jako mnoho jiných sériových vrahů byl Harvey nemanželským dítětem, které nikdy nepoznalo svého biologického otce. Jeho dvacetiletá matka Mary nebyla připravena starat se o neprospívajícího chlapce, jemuž se prostě nedařilo. V roce 1930, během nejhorších okamžiků Velké hospodářské krize, jej svěřovala do péče komukoliv, kdo se jen nabídl. Od té doby byl mladík neustále v pohybu, přecházel ze školy do školy bez možnosti vytvořit si rodinné zázemí nebo získat solidní vzdělání.

Už v raném dětství se u Harveyho objevil tik v obličeji a trpěl častým pomočováním, a to až do svých 13 let. Trpěl také Sydenhamovým syndromem (známým také jako tanec svatého Víta) – chorobou projevující se nekontrolovatelnými křečovitými trhanými pohyby.

Ve svých dvanácti byl umístěn do nápravné školy v Mandanu v Severní Dakotě, kde – podle jeho rejstříku vedeného u FBI – zůstal sedm let. On sám tvrdí, že v této době byl neustále šikanován a pohlavně zneužíván učitelkami. V dopise z 12. června 1993 píše:

„... měl jsem učitelku, která sedávala u mé lavice a psali jsme si oplzlé zprávy. V tu dobu mi bylo 13 nebo 14 – schválně mi ukažte čtrnáctiletého kluka, který by dobrovolně a rád neseděl ve třídě a nepsal si porno psaníčka s učitelkou. Nikdy jsem na ni nemohl ani šáhnout bez pohlavku, ale nechávala mě po škole, abych před ní stál, zatímco ona masturbovala a nadávala mi a říkala, co všechno mě donutí dělat – žádnou z těch výhrůžek ale nikdy nedodržela, sakra! Ta čubka mě ani nenechala masturbovat s ní!

1 Fráze, která v angličtině znamená sociálně vyloučenou část měst (pozn. překladatele).

Když jsem vytáhl penis, vytřískala ze mě duši! Měla obrovský prsa. Byla to opravdu krutá ženská...“

Harvey Carignan zůstal v nápravné škole v Mandanu celou pubertu; až v roce 1948, ve věku 21 let, se nechal naverbovat do armády Spojených států, která jej přivítala s otevřenou náručí. Harvey už nebyl ten vyzáblý skrček, který byl údajně podroben duševnímu a sexuálnímu týrání od svých čtyř let. Dobře vyvážená strava bohatá na cukry, kterou podávali v Mandanu, mu umožnila vyrůst v statného, dobře živeného a velice silného mladého muže.

Carignan začal vraždit v roce 1949. V nedělní podvečer 31. července zabil sedmapadesátiletou Lauru Showalterovou poté, co se jí pokusil znásilnit v malém parku v Anchorage na Aljašce. Smrt přišla rychle, když jí rozbil hlavu, a způsobil tím těžká poranění mozku. Obličej oběti byl úplně zničený od brady po čelo, kosti i tkáň rozbity na padrt úderů jeho obrovských pěstí.

„Ten vrah byl tak silný,“ prohlásil jeden z policistů, „že jedním úderem prorazil díru do lebky oběti, jako když raketa zasáhne tank.“

V pátek 16. září 1949 se Carignan pokusil znásilnit mladou ženu jménem Dorcas Callenová, které se podařilo jeho útoku uniknout. Voják, který byl zjevně opilý, i když bylo teprve jedenáct dopoledne, ji obtěžoval poblíž hostince na ulici Anchorage Street. Když ji muž vyzval, aby se s ním projela, odmítla a chtěla odejít.

„Hej,“ zakřičel na ni, „myslím si, že tě znám... asi.“

„Jděte pryč, prosím,“ žádala Dorcas. „Neznáme se.“

Byla opravdu vyděšená. Věděla, že v sousedství byla před pár týdny ubita žena. Velkého vojáka, který ji obtěžoval, její odmítnutí rozčílilo a ona nemohla utéct. Než se stačila pohnout, muž ji popadl a chtěl ji odtáhnout pryč z ulice. Spadli do příkopu u cesty a on se na ni vrhl, strhal z ní oblečení, osahával její ňadra a klín. V okamžiku ji mohl znásilnit.

Dorcas se zuřivě bránila a snažila se zachytit nepevných svahů příkopu. Byl velmi silný, až nadlidsky silný. S křikem se jí povedlo vyhrabat se z příkopu a zaběhnout do protějšího hostince, odkud zavolala policii.

V nemocnici si skrze masku z pohmožděnin a krve musela prožít útok znovu. „Proměnil se v cosi pekelného. Jeho zuřivost přišla odnikud, jako by ho najednou popadlo nějaké zlo,“ vypověděla skrze nateklé rty.

Byl to právě její popis útočníka, který vedl k zatčení Carignana později téhož dne. V roce 1950 stanul před okresním soudem pro teritorium Aljašky, třetí oddělení, s obviněním z vraždy prvního stupně, jejíž obětí se stala Laura Showalterová. Předsedal ctihodný George W. Folta. Obžaloba si jako eso v rukávu nechala doznání obžalovaného šéfu policie Herringovi. Harvey Carignan byl shledán vinným a odsouzen k smrti oběšením. Následovalo odvolání k Nejvyššímu soudu Spojených států – soudcové Reed, Douglas, Black a Frankfurter se shodli, že ke Carignanovu doznání došlo následkem porušení McNabbova pravidla. To znamená, že přiznání by nemělo být zohledněno, neboť bylo získáno během nezákonného zadržení v důsledku prodleného předvedení vězně před vyšetřujícího soudce. Z důvodu porušení tohoto pravidla se soudci rozhodli, že je Carignanovo doznání nepřípustné. Takto se Harvey vyhnul katově smyčce, avšak ztratil svobodu na 15 let. Vězeň číslo 22072 byl přeložen z vězení Seward na Aljašce do nápravného zařízení McNeil Island ve státu Washington.

Během rozhovoru s autorem Carignan prohlásil: „Laura Showalterová... Dorcas Callenová? Ta jména pro mě nic neznamenají.“

Carignan byl 13. září 1951 přeložen do vězení Alcatraz v Kalifornii, kde strávil celkem devět let. Dne 2. dubna 1960 ve svých 32 letech byl podmíněčně propuštěn. S výjimkou pár let služby u armády nezažil svobodu od svých 11 let.

Po přistání u sanfranciského mola měl na sobě levný vězeňský oblek. S taškou věcí u nohou sledoval, jak se malý člun plaví zpět přes záliv ke „Skále“, jak se Alcatrazu mezi lidmi říká. Pak nastoupil do vlaku jedoucího do Duluthu v Minnesotě. Zde se nastěhoval k jednomu ze svých tří nevlastních bratrů, ale 4. srpna 1960, pouhé čtyři měsíce po svém propuštění, byl zatčen za vloupání třetího stupně a napadení s pokusem o znásilnění.

Naštěstí pro Carignana bylo obvinění z pokusu o znásilnění staženo pro nedostatek důkazů. Kdyby bylo prokázáno, vrátil by se do vězení bez možnosti propuštění. Nicméně za porušení podmínky byl i tak odsouzen k 2 086 dnům vězení ve federální věznici v Leavenworth v Kansasu.

V roce 1964 se Carignan vrátil na svobodu a rychle se přestěhoval do Seattlu, kde se 2. března zaregistroval jako podmíněně propuštěný odsouzený C-5073. Dne 22. listopadu téhož roku byl zatčen šerifem okrsku King County za potulku a vloupání druhého stupně.

Dne 20. dubna 1965 byl znovu odsouzen k patnácti letům vězení ve washingtonské státní věznici ve Walla Walla, jednom z měst trojstátí Richland a Kennewick na jihovýchodní hranici států Washington a Oregon.

Pod zámekem v jednom z nejstarších a nejznámějších vězení Spojených států se Carignan rozhodl dohnat své zanedbané vzdělání. Získal středoškolský diplom a přihlásil se na kurzy sociologie a psychologie; napsal práce o sexuální psychopatii, paranoidní osobnosti a době přizpůsobeném jedinci. Neustále četl, získal ty nejlepší známky a studoval žurnalistiku – toto všechno ohromilo jeho lektory. Ovšem když byl sám, na povrch se drala jeho temnější stránka. Když se Harvey bavil se svými spoluvězni, fantazíroval o mladých vlnadných dívkách, byl posedlý mladými těly. Často říkal, a tvrdí to i dnes, že mladé dívky jsou jeho volba, což je pro 74letého muže touha vskutku velmi nezdravá.

Pro muže ve středním věku, bývalého trestance s nepřítažlivým vzezřením, však byly šance na vztah s teenagerkami nereálné – a tak se seznámil a oženil s Sheilou Moranovou, rozvedenou matkou tří dětí. Měla v Ballardu, skandinávské čtvrti Seattlu, vlastní dům, v němž začali společně žít. Sheila měla solidní rodinné zázemí a brzy ztratila o svém novém manželovi iluze. Ten se poflakoval s partou kriminálníků. Domů se vracel v pozdních nočních hodinách, často se proháněl po okolí autem nebezpečnou rychlostí. Pak Carignan napadl jejího postaršího strýce a ona se rozhodla, že je na čase si sbalit věci a i s dětmi odejít. Prostě utekla. Harvey se ji tedy rozhodl zabít a marně čekal celou noc s kladivem v ruce. Naštěstí se Sheila už domů nevrátila.

Harvey se oženil podruhé 14. dubna 1972. Alice Johnsonová, nepříliš bystrá a nevýrazná třicátnice, se do něj zamilovala a tato naivní a důvěřivá uklízečka s málo přáteli žila v přesvědčení, že potkala pracovitého a slušného muže. Alice už jednou vdaná byla a měla syna Billyho, jemuž bylo 11 let, a také hezkou čtrnáctiletou dceru Georgii, po níž Harvey prahnul.

V této době měl Carignan v pronájmu benzínku Sav-Mor od společnosti Time Oil a Alice se dozvěděla, že u něj vždy pumpu obsluhovala řada mladých dívek. Ale jen co dívka začala pracovat, odešla a byla nahrazena další, stejně mladou a krásnou. I když toto chování vzbudilo její podezření, až klevety jí potvrdily, že její manžel byl dospívajícími dívkami úplně posedlý. Každou, kterou viděl, oslovoval s obscenními návrhy a poznámkami, a když se mu Alice postavila s výtkami, křičel na ni, bil jejího syna a potají vrhal na Georgii chlípné pohledy, což jeho nevlastní dceři rozhodně nebylo příjemné. Není překvapením, že se manželství brzy nato rozpadlo.

Dne 15. října 1972 Carignan znásilnil a zavraždil teenagerku Lauru Brockovou poblíž Mount Vernonu ve státu Washington.

Inzerát s nabídkou práce, jenž byl 1. května 1973 zveřejněn v deníku Seattle Times, se stal prvním článkem řetězce hrůzných událostí. Na místní čerpací stanici hledali zájemce o práci – a inzerát zaujal patnáctiletou Kathy Sue Millerovou. Nehledala práci pro sebe, ale pro svého přítele Marka Walkera. Když však druhý den ráno zavolala na inzerované kontaktní číslo, Kathy zaujalo, když jí mužský hlas na druhém konci drátu sdělil, že hledá dívky. Dala mu svou adresu a telefonní číslo a souhlasila, že se s ním po škole sejde. Domluvili se, že ji vyzvedne autem před budovou Sears v Seattlu a pak ji odveze k čerpací stanici, kde vyplní formulář žádosti o zaměstnání.

Kathyina matka měla obavy. Nelíbilo se jí, že dcera dala číslo neznámému, a zneklidňoval ji způsob, jakým měl pohovor proběhnout. Obzvláště se jí nelíbilo, že Kathy nasedne do auta k někomu, koho nikdy předtím neviděla. V hlavě jí běžela vzpomínka na nedávnou zprávu v novinách o Lauře Brockové, která byla znásilněna, když stopovala.

„Myslím to vážně, Kathy,“ varovala Mary svou dceru. „Ať tě ani nezapadne se s ním setkat.“

Kathy netrpělivě přislíbila, že to neudělá, a vydala se do školy se stohem učebnic v náručí.

Matka s dcerou jely ranním autobusem společně a Kathy vystoupila první, poblíž Rooseveltovy střední školy. Mary sledovala skrze zašpiněné okno, jak její nádherná dcera spěchá pryč a ještě jednou se přitom otáčí, aby jí s úsměvem zamávala.

To odpoledne Kathy svoji matku neuposlechla a s Carignanem se setkala podle původní domluvy. S rostoucí nedočkavostí na ni čekal a jeho srdce poskočilo, když uviděl onu vysokou a silnou dívku atletické postavy, jak vykračuje jeho směrem. Její blondáté vlasy byly obarvené na karamelový odstín a v hustých vlnách jí padaly doprostřed zad. Kathy měla zelené oči a ten nejlehčí náznak pih na své jemné kůži. Zastavila se naproti Carignanovu autu, aby přešla ulici. Sledoval, jak mu mladá žena oblečená do modrobílého svetry, blůzy námořní modři a modře zbarvených nylonek mává na pozdrav.

Carignan se naklonil přes sedadlo spolujezdce a otevřel dveře. Kathy ale auto obešla na stranu řidiče a mluvila s ním přes okno. Moc dobrý první dojem na ni Carignan neudělal. Byl neatraktivní, s hlubokým, zvláště vypouleným čelem. Měl propadlou bradu a hlubokou jizvu přes jedno oko. Se svou svrastělou kůží a opuchlými vrásčitými očima vlastně vypadal mnohem starší, než byl jeho skutečný věk 46 let. Jeho běžným výrazem byl zamračený škleb, na to, aby se usmál, se musel opravdu soustředit. V tuto chvíli ale použil veškerý šarm, který měl k dispozici.

„Ahoj! Ty musíš být Kathy,“ řekl s širokým úsměvem na tváři.

Kathy si všimla dolíčku na jeho bradě a usmála se také. „Jasný, to jsem já.“

Ukázal jí posunkem, ať nasedne, a dodal: „Potřebujeme vyplnit přihlašovací formuláře, mám je v kanclu, jen si naskoč. Vyhodím tě doma, až skončíme.“

Kathy se cítila nesvá. „Máma z toho není moc nadšená,“ vysvětlila a Harvey přikývl.

„Nedivím se jí. Taky mám děti. Jsem ženatej, víš. Krásnej dům a milá žena. Jo, nedivím se, že je máma opatrná.“

Kathy byla jeho ujišťováním už téměř přesvědčena. „Jste si jistej, že je to v pohodě?“ zeptala se.

„Jasný. Víš co, až tě vyhodím doma, představím se tvouj mámě. Pak bude všechno v klidu.“

To bylo naposledy, kdy Kathy Sue Millerovou někdo viděl živou. Carignan, jehož násilnické záznamy samozřejmě policie znala, byl dlouze vyslýchán a jeho pohyb sledován 24 hodin denně – ovšem nebylo dost důkazů, aby mohl být obviněn z únosu, nebo dokonce vraždy. A pak v neděli 3. června dva šestnáctiletí chlapci projíždějící na sever od Everettu na svých motorkách našli Kathyino tělo. Bylo zabalené v černém platu a nahé. Její tělo bylo v pokročilém stupni rozkladu, proto nebylo možné na první pohled určit byt i jen pohlaví. Provedená pitva zjistila, že zuby souhlasí s dentálním záznamem Kathy. Z poškození lebky bylo jasné, že smrt nastala následkem těžkých úderů.

I po nálezu těla se „Harvovi Kladivu“ dařilo před policií unikat. Nejprve se odstěhoval do Colorada a později do Minneapolis v Minnesotě, kde 4. srpna 1974 zavraždil Eileen Hunleyovou. Její tělo bylo nalezeno 18. září v okrsku Sherburne County. V reakci na tuto vraždu Carignan prohlásil: „Byla to moje manželka² a já myslel, že začala chodit s černochem, tak když jsem ji pak potkal na ulici... praštil jsem jí hlavou do pouliční lampy a mlátil obličejem do kanálu, dokud nebyla mrtvá. Pak jsem zkusil hodit ji prasatům.“

Série sexuálních napadení stopařek ve státech Colorado a Minnesota ve druhé polovině roku 1974 nesla Carignanův podpis. Většinou je prováděl

2 V originále „Common-law wife“ – neformální manželství, které je uznáno zákonem v některých státech USA, i když neproběhl občanský ani církevní obřad (pozn. překladatele).

velký muž, který zhruba odpovídal jeho popisu; jako útočnou zbraň měl kladivo. Nejméně sedm žen zemřelo a zbytek si nesl jizvy fyzické i duševní po zbytek života.

Dne 8. září 1974 Carignan zastavil stopařce, odvezl ji na venkov v okolí Mory, kde ji znásilnil. Byla bita kladivem do hlavy a pohlavně zneužita jeho násadou. Oběť byla ponechána osudu v polích, přesto dokázala přežít. Později byla schopná poskytnout popis útočníka a jeho vozidla.

Dne 14. září 1974 Carignan svezl Roxanne Wesleyovou, které se rozbilo auto na parkovišti jižně od Minneapolis. Pod záminkou, že ji odveze pro pomoc, ji vzal do odlehlé oblasti v okrese Carver County, několikrát ji sexuálně napadl, včetně toho, že jí do pochvy vrazil násadu od kladiva, a také ji bil týmž kladivem do hlavy a nechal ji zemřít na poli. I tato oběť přežila a zvládla se doplazít k silnici pro pomoc. Byla také schopná popsat útočníka i jeho vůz, včetně rozlišovacích znaků vnitřní výbavy auta.

Dvě nezletilé stopařky 19. září 1974 nahlásily, že je nabral muž, který je odvezl na venkov, kde jim vyhrožoval zbitím a znásilněním. Jednu z dívek udeřil Carignan do obličeje a zlomil jí přední zub. Oběma se nakonec podařilo uprchnout tak, že vyskočily z auta, když zastavil na křižovatce. Popis muže a auta opět souhlasil s výpovědí předchozích obětí.

Následujícího dne policie v Minneapolis obdržela stížnost dvou dalších nezletilých dívek, které tvrdily, že potkaly muže, který každé nabídl 25 dolarů, aby mu pomohly vyzvednout auto v severní Minnesotě a zavézt ho zpět do Minneapolis.

Obě dívky vypověděly, že je zavezl za město do lesa, kde je pobídl, aby šly za ním pro to druhé vozidlo, o němž mluvil. Vzal s sebou šroubovák a kanystr s benzínem. O chvíli později dívka, která zůstala v autě, uslyšela výkřiky, a tak utíkala do domu poblíž, aby zavolala šerifa. Následně byla druhá dívka

nalezena v bezvědomí se zraněním hlavy způsobeným úderem kladivem. Jejich popis útočníka seděl na Carignana ve všech ohledech.

Dne 21. září přišlo další hlášení o obdobném napadení, které oběť přežila – o pár dní později byl Carignan zatčen.

Následující text je součástí obvinění v rámci pěti bodů obžaloby, které se týkají trestných činů spáchaných na třináctileté dívce. Jméno bylo vymazáno z důvodu ochrany identity oběti a dokument byl poskytnut s laskavým svolením okresního státního zastupitelství Minneapolis a Hennepin County. Dosud nebyl nikdy zveřejněn.

Útok s přitěžujícími okolnostmi. Sodomie s přitěžujícími okolnostmi. Neslušné obtěžování. Sodomie na dítěti nebo s dítětem. Sodomie s přitěžujícími okolnostmi.

„Zmíněná ██████ stopovala v Minneapolis, když jí obžalovaný, který řídil obytný vůz, zastavil, vzal ji, zahájil s ní konverzaci a ptal se, kam jede, přičemž prohlásil, že ji odveze přímo na místo určení. Poté ji donutil k orální sodomii pod pohrůžkou, že ji uhodí kladivem, které vzal z příhrádky mezi sedadly; donutil ji, aby se svlékla, a vyhrožoval jí, že jí ‚prorazí hlavu kladivem‘, pokusil se jí násadu kladiva strčit do pochvy, několikrát ji udeřil kladivem do oblasti hýždí, když se bránila nátlaku obžalovaného, znovu ji přinutil k orální sodomii, odjel na kukuřičné pole, kde ji přinutil, aby si lehla na břicho, zde se s ní pokusil vykonat anální soulož a poté ji potřetí opět přinutil k orální sodomii. Obžalovaný poté dovolil poškozené, aby se oblékla, a odvezl ji do domu svého přítele, nacházejícího se na adrese 5644 Lakeland Avenue, Crystal, Hennepin County, [Minnesota], kde poškozené

umožnil vystoupit z obytného vozu; kromě výše uvedeného obžalovaný poškozené řekl, že jeho křestní jméno je „Paul“ a jeho příjmení je „Harvey“.

V oddělených procesech vedených v letech 1975 a 1976 byl Carignan odsouzen pouze za dvě vraždy a řadu dalších trestných činů. Byl mu uložen trest odnětí svobody v délce 100 let plus doživotí. Ve skutečnosti je možné, že si odsedí pouze 40 let.

„Vím, kde je tvůj dům. Vím, že máš mladou, krásnou, tmavovlasou ženu a dvě děti. Máte stříbrný mercedes. Ale já se postarám, aby tobě ani tvé rodině nikdo neublížil, protože mám ve tvé zemi přátele, kteří se o mě starají.“

MRAZIVÉ PŘIVÍTÁNÍ HARVEYHO CARIGNANA, KDYŽ HO AUTOR
KNIHY CHRISTOPHER BERRY-DEE NAVŠTÍVIL VE VĚZENÍ.

Harvey Louis Carignan, známý také jako „Harv Kladivo“ nebo „Inzerátový vrah“, v současné době pobývá mezi ponurými zdi nápravného zařízení Stillwater v Minnesotě, při hranicích s Wisconsinem. V současnosti jde o největší státní zařízení pro dospělé zločince s pátým stupněm ostrahy; je v něm umístěno přibližně 1 320 osob.

Pět let jsem si s Harveyem dopisoval a nakonec jsem s ním v březnu 1995 osobně hovořil během „plně kontaktní návštěvy“. Byl to první a jediný rozhovor, který „Kladivo“ poskytl od 24. září 1974, kdy byl zatčen za několikanásobné znásilnění a vraždu.

Pro jedince, kteří prošli takovými extrémny jako Harvey, se jejich duše staly zamčenými místnostmi, skrývajícími tajemství. Vyžaduje to tedy jistou

citlivost, aby byla vytažena na světlo. U každého případu volím hlubkový přístup, trávím ohromné množství času snahou poznat unikátní vlastnosti každého z nich, místo toho, abych si je odcizil zobecňujícími předsudky na základě jimi spáchaných zločinů. Zatímco si k subjektu vybuduji jistou empatii, dávám si pozor, abych s ním nezačal sympatizovat, protože má mysl se stane jevištěm, na němž se odehrávají osobní dramata. Je to neustálé balancování mezi ztotožněním se a analýzou.

Abyste se od člověka mohli něco naučit, musíte být schopni představit si sami sebe na jejich místě, sledovat tok jejich myšlenek a cítit jejich emoce; nicméně i když do jisté míry pozorujete jejich dysfunkční mysl, nikdy nebudete jako oni. Zůstanete sami sebou. Můžete se na chvíli přiblížit dostatečně blízko, abyste byli schopni najít smysl v těch cizích idejích a emocích, ale vždycky se musíte stáhnout, abyste obnovili integritu vlastních morálních i duševních hranic.

Často jsem měl důvod zamýšlet se nad slovy Friedricha Nietzscheho: „Kdo zápasí s nestvůrami, ať se má na pozoru, aby se při tom nestal sám nestvůrou. A hledíš-li dlouho do propasti, vhlédne pak propast i do tebe.“

A co že mi to vlastně řekl Carignanův psychiatr? Ano, bylo to nějak takto: „Budete mít možnost vyzpovídat Harveyho nebo něco, co žije v jeho hlavě. Vy budete mít možnost vyzpovídat jeho a Zlo bude mít možnost vyzpovídat vás.“

Harvey byl k rozhovoru přivolán svým osobním pagerem a první dojem z toho vraždícího maniaka formovala tělesná mohutnost přes metr osmdesát vysokého muže. Váží přes sto kilo a má opičí vzhled. Má mohutnou postavu, plešatou kšticí připomínající neandrtálce a obrovské ruce na konci příliš dlouhých, šlachovitých paží, které mu visí z neskutečně silných, širokých ramen. Carignan má pronikavé modré oči a mluví nízko položeným, zastřeným hlasem. Na první pohled působí jako mírný, dokonce chápavý muž, ale všichni víme, že zdání může klamat. „Kladivo“ je ve skutečnosti

jeden z nejhorších a nejproslulejších amerických sériových vrahů, který i dnes, ve svých 74 letech (Harvey Louis Carignan se narodil roku 1927, v době vydání knihy je mu tedy již 95 let, pozn. redakce), dokáže 15 minut bez jediné grimasy dělat přitahy jednou rukou.

Pět minut se mučivě vlekle, aniž by kdokoli z nás promluvil, zatímco se jeho nebezpečné oči po celou dobu zarývaly do mého obličeje. Bylo to, jako by mi nějaká cizí bytost, nebo dokonce zákeřně rafinovaná síla, jemně pronikala do mysli dlouhými kroutícími se chapadly zvědavých myšlenek, zkoumala, dotýkala se, vnímala chutí i čichem. Pak se Harveymu na rtech objevil tajemný, ale pokřivený úsměv. Rty zvlhčené slinami měl mírně pootevřené, ale jinak byla jeho tvář bez výrazu.

Pozorovat tohoto chladnokrevného sériového vraha z bezprostřední blízkosti bylo nesmírně fascinující, protože je to vlk v rouše beránčím, zčásti člověk, zčásti Antikrist a zčásti nejhorší noční můra našich dětí. Pak poprvé promluvil.

„Víš, Chrise, nikdy jsem nespáchal zločin a pak další, abych to ututlal. Vraždy jsem spáchal proto, aby nedošlo ke křivému obvinění ze znásilnění.“

Ledy byly prolomeny a moje předchozí domněnka, že Harvey žije v neustálém stavu sebezapření – ve světě, v němž připouští určitou vinu, ale ne úplnou odpovědnost za své brutální a ohavné zločiny –, byla potvrzena.

Když rozhovor pokračoval, on přece jen přiznal, že znásilnil a zabil mladou ženu, ale bylo to, jak tvrdil, proto, že ho provokovala. Tvrdil, že to vždycky byla oběť, kdo přivedl hovor na sex, když ji vezl ve svém autě.

Nic to neilustruje lépe než příklad jeho popisu případu, kdy svezl ženu, dvacetiletou zdravotní sestru, které se porouchalo auto.

Faktem je, že se nabídl, že jí auto opraví, ale předtím jí vysvětlil, že si musí dojit pro náradí. Přinutil ji nastoupit do jeho auta a odvezl ji za město, kde ji brutálně znásilnil a pokusil se zabít tím, že jí rozbil hlavu klíčem na kola.

Carignanova verze je ovšem jiná. Tvrdí, že do jeho auta nastoupila dobrovolně. Jeho příběh obsahuje střípek pravdy a kýbl lží. Je zároveň znepokojivý a nechutný, přesto nabízí fascinující pohled do mysli vražedného sexuálního psychopata a plně rozvinutého sériového vraha, který podle všeho mohl zavraždit až 50 žen. To, co následuje, není pro slabé povahy:

„Nastoupila a možná byla trochu nervózní, ale nevypadala, že by se bála. Během jízdy jsme si povídali o jiné dívce, se kterou jsem se vídával, o té, která odešla, protože jsem jí nedal 30 dolarů, které jsem jí dával každý týden. Nebyla to platba za nic, ale dar. Holka, co jela se mnou, řekla, že by nikdy nevměnila sex za 30 dolarů – což vypadalo, že si myslí, že ta druhá to udělala, a ona jí teď za to pohrdá. Snažil jsem se jí to vysvětlit, ale ona si stála za svým, že by neměla sex za 30 dolarů, to byla její slova, a ne že by neměla sex za peníze vůbec, tak jsem to tehdy pochopil.

Tehdy mi došlo, že si myslela, že jí nabízím stejnou částku za sex, a ona nabídku odmítla – neříkám, že by vůbec chtěla peníze za sex. Podle toho, jak rozhovor probíhal, to mohlo být buď tak, že by nikdy neměla sex za 30 dolarů, nebo že by neměla žádný placený sex za jakékoliv peníze. O nic mi nešlo, takže pro mě ten rozhovor tehdá neměl zvláštní význam, až teda mnohem později, když jsem se snažil vzpomenout si na všechno, o čem se mluvilo a jak se o tom mluvilo.

Když jsme dojeli ke kamarádovi, kde mělo být to nářadí, zastavil jsem auto, otočil se a okamžitě odjel. Kamarád mi řekl, že pokud jeho pickup Chevrolet 1973 nebude na dvoře, ať se tam nezdržuju, protože mě jeho synové nemají rádi. To mě překvapilo, protože jsem jeho kluky neznal. Nikdy jsem se s žádným z nich nepotkal. [Carignan žádné takzvané kamarády neměl.] Každopádně jsem odjel a zastavil auto těsně před vjezdem na hlavní silnici. Objal jsem ji kolem ramen, a i když váhala, přece jen se ke mně přisunula

blíž, když jsem jí tlakem paže naznačil, že to chci. Nebyl to tlak, který by ji k něčemu nutil, ani sevření, které by ji donutilo, kdyby nechtěla. Naopak to bylo naznačení, co bych chtěl, aby udělala, a ona se podřídila. Své myšlenky si pamatuji tak jasně, jako by to bylo včera: ‚Ona to chce!‘ A to i přesto, že jsem se divil, proč tak neústupně odmítala, že by nikdy neměla sex za 30 dolarů, což mohla být vlastně jakákoli částka. Sklouzl jsem jí rukou za hlavu, mírně, téměř jemně jí přitlačil na krk a ona se sklonila – ne kvůli tlaku, ale vlastní silou –, rozepnula mi kalhoty, vytáhla penis a hladila ho, zatímco jsme se líbali, dokud jsem jí stejným tlakem nenaznačil, že chci, aby mi ho vykourila. A ona to udělala.

Když skončila, řekl jsem jí: ‚Vyplivni ten hnus,‘ když jsem ji viděl, jak tam sedí a drží sperma v puse. Udělala to – ale radši jsem ji držel, kdyby chtěla vyskočit a utéct. Nestačilo mi, že nikomu neřekne, že jsem ji k tomu donutil. Podívala se na mě tak zvláště a usmála se – jako bych byl blázen, že jsem si myslel, že uteče. Zavřela dveře a já jel dál.

Když jsme vyjeli, tak jsem jí řekl: ‚Chci tě vojet. Víím o místě, kam můžem jít!‘

Zptala se: ‚Jak dlouho budeme pryč? Musím být zpátky v jednu.‘ Bylo kolem půl jedenáctý dopoledne.

Věděl jsem o jednom místě, ale to bylo celý míle daleko, tak jsem prostě jel a zabočil k jezeru. Když jsem zastavil, uviděl jsem mezi stromy dům a muže, který míří směrem k nám z opačného směru. Otočil jsem se a jel pryč. Během celé té doby se ta holka nepokusila otevřít dveře od auta nebo vystoupit.

Přímo naproti jezeru vedla cesta do rokle. Od hlavní silnice byla vzdálená asi 150–200 metrů. Když jsme tam dorazili, šel jsem ke kufru, vytáhl modrou deku [později nalezenou policii], hodil ji na zem a řekl jsem jí: ‚Příprav se!‘ Z nějakého důvodu jsem z ní nebyl moc nadšený, ale

byla to fakt sexy žena, asi dvacetiletá, a já jsem s ní chtěl mít sex, zvlášť když už jsme ho svým způsobem měli. Sundala si džíný a kalhotky a lehla si na záda nohama směrem ke mně. Její genitálie mířily na mě – a byly krásné, stejně jako ona sama, velmi hezká žena. Teď nevím, co hledají jiní muži nebo jak se chovají, ale já se obecně vždycky zaměřuji na pochvu, hraju si s ní. Čím hezčí vypadá v oblasti genitálií, tím víc mám chuť na sex.

Jen abyste věděli, zastavil jsem jí jen proto, abych jí pomohl nastartovat auto. Když si nastoupila, chtěl jsem zajet pro náradí, abych to mohl opravit. Nemyslel jsem na sex a neunesl jsem ji. Všichni si myslí, že ty ženy a dívky jsou nevinné. Obvykle nejsou. Každá z nich po mně něco chtěla, peníze, řídit moje auto nebo něco, co nechtěly prozradit. Nikdy jsem je neunesl nebo je snad nutil, aby šly se mnou. Není jiná než ty ostatní. Nejsem násilník a už to slovo samotné je tak odpůdivé, že se mi obrací žaludek.

Navzdory tomu, co kdo říká, jsme se na té mytině dobře bavili, dokud mě neobvinila, že jsem jí vzal peníze z peněženky, pak jsem si řekl: ‚A je to tu zas.‘ Rozzlobil jsem se mnohem víc, než bylo nutné, a jednal jsem spíš v rámci tohoto hněvu než kvůli samotnému obvinění, které nevyžadovalo víc než vysvětlení, že jsem jí peníze prostě nesebral. Měl jsem píchlou pravou zadní pneumatiku a zrovna jsem ji měnil, když na mě vykřikla. Pořád řvala, že peníze nejsou její, a téměř nepřičetně se dožadovala, abych je vrátil. Pak se její tón vmžiku změnil a řekla mi, jak chce vyměnit své auto za jiné. Že jí mám dát 200 dolarů za výměnu, jinak řekne, že jsem ji znásilnil. Až do té chvíle jsem pokračoval ve výměně šroubů na náboji, ale v okamžiku, kdy mi pohrozila, jsem se nekontrolovatelně rozčílil a udeřil jsem ji klíčem – ne kladivem, jak později vypověděla a jak se obecně soudí. Byla úplně oblečená, vidím to, jako by to bylo teď. Spadla na zem, jako by ji někdo přetáhl tyčí, a pomalu se sunula z tří až čtyřmetrového svahu

do příkopu, nohama napřed, a hnědý svetr se jí vyhrnul až do podpaží. Nezpanikařil jsem, ale strčil jsem klíč do kufru a zbývající šroub do kapsy, nasedl do auta a odjel. Za 15–20 minut po zhruba dvaceti mílich mi došlo, že ji tam nemůžu takhle nechat umřít, jestli byla jenom zraněná, tak jsem to otočil a jel zpátky. Když jsem jel kolem, bylo tam u silnice několik aut a traktor s vlečkou a všichni se nad něčím skláněli. Věděl jsem, že je to ona, tak jsem pokračoval dál.“

Když Harvey domluvil, konfrontoval jsem ho s tím, jak se útok stal doopravdy. Připomněl jsem mu, že ve skutečnosti nechal mladou zdravotní sestru v příkopu, aby zemřela, ale ona nabyla vědomí o několik hodin později v kaluži vlastní krve a s téměř smrtelnými zraněními hlavy. Byla skoro noc, když se ve strašných bolestech plazila přes míli skrze zoraná pole k silnici, kde ji ráno našel farmář a přivolal pomoc.

Carignan později projížděl kolem sanitky, když se vracel na místo napadení ne proto, aby ji zachránil, ale proto, že se bál, že by mohla napadení přežít a popsat jej i jeho vůz. Vrátil se s úmyslem ji dorazit, ovšem ona se stačila odplazit do bezpečí. Jediné, co mladou dívku udrželo při životě, byla novinka, kterou jí řekla její sestra předchozího dne – že je těhotná. A ona byla odhodlaná to dítě spatřit.

Harvey tvrdí, že byl zneužit téměř každou ženou, na niž narazil, včetně svých příbuzných, opatrovnic a učitelky z nápravné školy. A přestože je zneužívání dětí opravdovou společenskou zhoubou, čehož jsme si ostatně v posledních 30 letech až příliš dobře vědomi, neexistuje byt' jen jediný spolehlivý důkaz, který by potvrdil, že byl Harvey zneužíván do té míry, jak na to on sám neustále poukazuje.

Co však můžeme s určitou mírou jistoty říct, je, že vyrůstal s nenávisť k ženám obecně. Možná ji směřoval ke své zanedbané matce a její rodině

a přátelům. Snad to jako důkaz stačí, protože lidé nevyrostou s nenávisť k ženám nebo mužům bez důvodu – takže možná Carignan přece jen říká pravdu.

Nedávno Carignan prohlásil: „Vášnivě nenávidím ženy... Vždycky si se mnou jenom pohrávaly.“ Nicméně jeho vyprávění o sexuálním zneužívání nám může přeci jen být k užítku. Těch pár řádků v jeho dopisech je plných protimluvů a bezpochyby se může jednat o pouhou fantazii. Je to vyprávění ušité jemu na míru, jeho zneužívání panovačnou, „vskutku krutou ženou“, zatímco on, ubohý mladík, byl bezmocný... a zároveň si celou situaci užíval.

Harvey Carignan byl, stejně jako mnoho dalších vrahů, po příchodu na tento svět zatížen problémy už v dětství. Nosil si sociální stigma levobočka; slabé, nervózní dítě; pomočoval se a trpěl Sydenhamovým syndromem; a stejně jako britský sériový vrah Peter Sutcliffe byl šikanován po celé své dospívání.

Tvrdí, že ho ženy pohlavně zneužívaly, když byl dítě, přestože tato tvrzení nejsou podpořena fakty. Není však pochyb o tom, že se k němu jeho matka a další příbuzné ženského pohlaví, včetně tet a babičky, chovaly s opovržením. Psychická újma, kterou tím způsobily, může do značné míry vysvětlovat vášnivou nenávisť, kterou Harvey chová k ženám. Je přesvědčen, že všechny si jenom „hrály s jeho myslí“, což možná vysvětluje, proč používal k mrzačení a rozbíjení hlav svých obětí tupé nástroje. Jeho zuřivost byla taková, že je neudeřil jen jednou či dvakrát. Častěji jim rozbíjel lebky napadrtý démonickou a nelidskou silou.

Důležitou roli v jeho motivaci hrála pomsta – konkrétně pomsta ženám – a jeho *modus operandi* byl vždy stejný. Motiv tohoto vraha má však i druhou stránku, která je na první pohled bizarní. Zatímco vraždil starší ženy, možná podobné vlastní matce, tetám a babičce (až na výjimky), své dospívající oběti často nechával žít, přestože na nich páchal hrůzné útoky. V několika

případech je dokonce odvezl domů nebo jim ošetřil řezné rány a podlitiny. Důvodem tohoto rozporuplného chování mohla být jeho jasně deklarovaná sexuální fascinace mladšími dívkami. V tomto ohledu nelze pochybovat o tom, že Carignan byl a stále je poháněn fantazií. Tyto fantazie o sexu s mladými dívkami mu vždy přinášely nesmírné potěšení, zatímco myšlenky na starší ženy u něj vyvolávaly intenzivní nenávisť.

Během mé rozsáhlé korespondence s Harveyem se dotýčný často zmiňoval o své „šňůře perel“. V podstatě tím naznačuje, že tyto „perly moudrosti“ jsou neocenitelné detaily, které zveřejňuje pouze tehdy, když usoudí, že je pro to vhodná doba.

„Pravda je v mých perlách moudrosti,“ prohlásil bez obalu. „Perly této části pravdy nehodlám prozradit přinejmenším několik let,“ dodal, než se uzavřel do sebe a odmítl odpovídat na další otázky týkající se povahy svých zločinů.

Harvey „Kladivo“ Carignan věnoval zbytek rozhovoru tvrzením, že je mužem plným citů. Muž velkého vědění, jenž, protože studuje filozofii, je hoden toho, aby jeho slova slyšeli i ostatní. Ale „Kladivo“ má i tak jeden fatální kaz.

Přestože strávil větší část svého bezcenného života za mřížemi, tato zrůda v každém slova smyslu se vůbec nedokáže vyrovnat se svou vinou. Tuto vlastnost sdílí s mnoha dalšími sériovými vrahy. I když jsou důkazy v každém případě sexuálního napadení, znásilnění nebo vraždy konzistentní a zdrcující, Carignan je psychicky nucen přenášet většinu viny za své zločiny na své nešťastné oběti.

Když je odhalen a všechny jeho výmluvy mu hledí přímo do tváře jako naprostá nepravda, má vždy záložní pozici. Stáhne se do zákopu, který používá tolik pachatelů, totiž do pozice, v níž obviňuje celý systém vymáhání práva a spravedlnosti, že to na něj nastražil.

Kdyby povaha a počet přestupků nebyly tak závažné, dalo by se snad i odpustit, pokud by někdo považoval jeho výmluvy za směšné. Někteří by dokonce mohli tvrdit, že jeho dopisy jsou bláboly šílence a jako takové by měly být odmítnuty nebo v nejlepším případě ignorovány. Harvey však není šílenec – podle žádné definice. To, co odmítá říct, co skrývá mezi řádky nebo se rozhodne opomenout, může být nakonec tím zajímavějším, protože v jeho patologickém sebezapření spočívá pravá povaha Bestie.

V současné době má Carignan nárok na podmíněčné propuštění, protože bez ohledu na to, kolik vražd spáchal, si nikdo ve státě Minnesota nemůže odsedět více než 45 let ve vězení (také v roce 2022 nicméně zůstává za mřížemi, pozn. redakce).

Harvey si dopisuje s třicetiletou Glorií Pearsonovou, která byla odsouzena za vraždu svého malého syna po jeho dlouhém zneužívání. Píší si často a dalo by se říct, že se k sobě dobře hodí.

Tato kapitola je založena na exkluzivních audionahrávkách rozhovorů mezi Christopherem Berry-Deem a Harveym Louisem Carignanem skutečných v nápravném zařízení v Minnesotě roku 1996, resp. na mnoha letech vzájemné korespondence.

ARTHUR JOHN SHAWCROSS

USA

Na kratičký moment jeho oči
zaostřily. Ještě před chvílí maskoval
Shawcrossův doutnající vztek vzácný
úsměv, teď mu konečně sklouzla maska
příčetnosti a v očích mu vzplál oheň
vražedného šílenství, jak se snažil
překonat běsnící emoce, které vyvěraly
na povrch. Ve výslechové místnosti
zavládlo smrtící ticho.

SHAWCROSSOVA REAKCE NA DOTAZ
CHRISTOPHERA BERRY-DEEA
OHLEDNĚ VRAŽDY DESETILETÉHO
JACKA BLAKEA